

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 7.

V Ljubljani 1. malega srpana 1891.

Leto XI.

T á h i.

Borè z odsevom se zvezlá
Nad Stúbito temà igrá.
Raz stolp cerkveni preko hiš
Polnôčno uro nosí piš.
Polnôčno uro, ko duhòv
Razhaja ròj se iz grobòv . . .
Čuj, v cerkvi stúbiški šopòt,
Šopòt neznan in smel grohòt!
Kakó to stoka in ječí —
Iz groba vstajaš, Táhi, tí?
Káj ni mirú ti v grobu, kaj?
In kaj te vleče v svet nazaj? —
Iz cerkve božje ném in gluh
Odbeguc v noč mrličev duh.
Na gróbji starodaven zid —
Od tam popuè mu v svet se vid.
On zrè raz kameniti stol:
Odetá v sèn sta hrib in dol.
Moléc strmí, strmé moléi,
Zgrozí se mu in zadrhtí . . .
Káj ni le-tú že on gospod,
In rob njegov — te zémlje rod?
Kakó je nékdaj ga pestil,
Kakó s krvjó ta svét pojil!

Izgíne . . . v grob se zgrudí spet:
Saj prost je kmet, a on — preklet!

Kot v dnéh poletnih ljut vihar,
Takóv je on bil gospodar.
Kot blisek nagli, smrt pretèč,
Divjàl le-tod je njega mèč.
In tóčil je trpin solzé,
Neštet izplakal si — srcé . . .
A kaj gospodu mari — kmet?
Slobóde on ne bodi zet! —
Nad mestom brdo zrè v nebó;
Mrliču góri spè okó.
Tam góri stal je grad njegov,
Posléj — nikjer o njem sledóv!
Prekletstvo! On strmé moléi,
Zgrozí se mu in zadrhtí . . .
Na vzhodu jutra zòr razlit
Zataplja zvezd nebeških svit.
Po zémљи, nékdaj polní rev,
Slobóde, čuj, odmeva spev.
Za plugom pòje ga seljak,
Iz dalje hrib odglaša vsak . . .
A nékdaj Táhi tú gospod,
In rob njegov je bil ta rod!
Vzgrohoče duh se v beli dan,
Da čuje dól ga, breg in plan . . .

Stébor.

